

Kommittédirektiv

Skärpta krav för att förvärva svenskt medborgarskap

Beslut vid regeringssammanträde den 7 september 2023

Sammanfattning

En särskild utredare ska lämna förslag på skärpta krav för svenskt medborgarskap. Syftet är att stärka medborgarskapets status och främja ett inkluderande samhälle där individen stärks och ökar sina möjligheter att aktivt delta i samhället.

Utredaren ska bl.a.

- föreslå ett krav på längre hemvist i Sverige för att förvärva medborgarskap,
- föreslå vilka ytterligare kunskaper om det svenska samhället och svensk kultur som ska krävas för att förvärva medborgarskap,
- föreslå ett krav på egenförsörjning för att förvärva medborgarskap,
- föreslå ett skärpt krav på hederligt levnadsätt för att förvärva medborgarskap,
- ta ställning till om det bör införas ett krav på medborgarskapssamtal, avläggande av lojalitetsförklaring eller liknande ceremoniellt inslag som ska utgöra slutpunkt i processen att förvärva medborgarskap,
- ta ställning till om förfarandet för prövning av barns befrielse av medborgarskap bör ändras, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Det ingår inte i utredarens uppdrag att lämna förslag på grundlagsändringar.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 september 2024.

Uppdraget att föreslå skärpta krav för svenskt medborgarskap

Det svenska medborgarskapet

Medborgarskapet är ett rättsligt förhållande mellan medborgaren och staten som medför rättigheter och skyldigheter för båda parter. Medborgarskapet representerar det formella medlemskapet i det svenska samhället. Det finns ett berättigat intresse och egenvärde i att skydda och stärka detta särskilda förhållande och samtidigt värna samhörigheten mellan medborgaren och staten.

Svenskt medborgarskap kan förvärfvas automatiskt vid födseln, genom adoption, genom anmälan eller efter ansökan, s.k. naturalisation. Anmälningsförfarandet är ett förenklat förfarande som gäller statslösa barn födda i Sverige, barn under 18 år, unga vuxna i åldern 18–21 år, nordiska medborgare samt vissa personer som vill återfå svenskt medborgarskap. Naturalisation innebär att en utlänning under vissa givna förutsättningar beviljas svenskt medborgarskap. För naturalisation krävs i regel styrkt identitet, minst 18 års ålder, permanent uppehållstillstånd, hemvist i Sverige under viss tid och att sökanden har haft och kan förväntas komma att ha ett hederligt levnadssätt. Om kraven är uppfyllda får ansökan beviljas. Även om kraven inte är uppfyllda får ansökan beviljas om sökanden tidigare har varit svensk medborgare, sökanden är gift eller sambo med en svensk medborgare, eller det annars finns särskilda skäl till det. Att bli svensk medborgare genom naturalisation är ingen rättighet (prop. 1975/76:136 s. 34). Prövningen av medborgarskap innebär en exklusiv rätt för staten att, efter en diskretionär prövning inom ramen för en rimlig tolkning av medborgarskapslagstiftningen, avgöra om en person bör tas upp till svensk medborgare eller inte (prop. 1997/98:178 s. 15).

Det är viktigt att det svenska medborgarskapet tillmäts stor betydelse, såväl rättsligt som symboliskt. Medborgarskapet förenar människor i Sverige oavsett bakgrund. Värdet av det svenska medborgarskapet måste respekteras och värnas i högre grad än i dag. Reglerna om medborgarskap bör utformas så att de ger incitament för individen att förbättra sina möjligheter att aktivt delta i samhället. Reglerna bör i högre grad harmoniera med reglerna i andra jämförbara länder.

Det bör krävas längre tid av hemvist i Sverige för medborgarskap

I dag är utgångspunkten att en person, för att kunna bli svensk medborgare, ska känna till svenska förhållanden och vara en del av det svenska samhället.

En förutsättning för att förvärva medborgarskap genom naturalisation är därför att sökanden har haft sin hemvist i Sverige sedan fem år. För medborgare från Danmark, Finland, Island eller Norge är kravet dock två år, och för den som är statslös eller att bedöma som flykting enligt 4 kap. 1 § utlänningslagen (2005:716) är kravet fyra år (11 § lagen [2001:82] om svenskt medborgarskap, förkortad MedbL). För anmälningsärenden är kravet på hemvist beroende av bl.a. sökandens ålder och om sökanden är statslös eller medborgare i ett annat land (6–9 och 18–19 §§ MedbL).

För den sökande som inte kan styrka sin identitet, utan endast göra den sannolik, finns ett krav på förlängd hemvist om minst åtta år (12 § andra stycket MedbL). Kravet på förlängd hemvist har bedömts utgöra ett incitament för sökanden att få fram erforderliga handlingar och verka avhållande för personer som vill dölja sin rätta identitet (prop. 1997/98:178 s. 16).

Att sökanden har vistats i Sverige under en viss tid kan vara en förutsättning för att det ska vara möjligt att bedöma om han eller hon utgör ett hot mot Sveriges säkerhet. Säkerhetspolisen har i en skrivelse till regeringen begärt att tidsfristerna för att förvärva medborgarskap genom naturalisation bör förlängas med minst två år (Ju2017/02733). Det kan ta lång tid att upptäcka vissa typer av säkerhetshotande verksamhet, t.ex. olovlig underrättelseverksamhet. Det saknas dessutom i många fall en möjlighet att kontrollera utländska medborgare på ett effektivt sätt. En person som har kommit till Sverige förekommer av naturliga skäl inte i svenska register före ankomsten till Sverige och i många fall är det inte möjligt att få information från myndigheter i det tidigare hemlandet. Ett krav på en längre hemvist i Sverige för att förvärva medborgarskap skulle därför förbättra myndigheternas möjligheter att få information om utlänningen och bedöma utlänningens levnadssätt över tid.

Flera av Sveriges grannländer, bl.a. Danmark och Norge, har ett krav på längre hemvist i landet innan ett medborgarskap kan förvärfvas än vad Sverige har. Sammantaget finns det därför skäl att ta ställning till om det bör krävas längre hemvist även i Sverige för att kunna förvärva svenskt medborgarskap. Som utgångspunkt bör det vara fråga om hemvist under minst åtta år. För den som inte har styrkt sin identitet under asylprocessen ska hemvistkravet vara avsevärt längre.

Det finns grupper som kan behöva undantas från ett längre krav på hemvist, bl.a. på grund av Sveriges internationella åtaganden. Som utgångspunkt ska möjligheten till undantag vara restriktiv.

Utredaren ska därför

- i den utsträckning utredaren bedömer det lämpligt, redogöra för andra länders reglering av krav på hemvist, särskilt i fråga om de nordiska länderna och andra jämförbara länder,
- analysera behovet av och, oavsett ställningstagande, föreslå ett krav på längre hemvist i Sverige för att en utlänning ska kunna förvärva medborgarskap,
- föreslå vilka grupper som bör undantas från detta krav, bl.a. utifrån Sveriges internationella åtaganden, och vad som i stället ska gälla för dem, och lämna nödvändiga författningsförslag.

Kravet på kunskaper om det svenska samhället och svensk kultur bör skärpas

För en person som ska bo och verka i Sverige är det viktigt att ha grundläggande kunskap om det svenska samhället. Sådan kunskap är en central faktor för att kunna vara inkluderad i samhället och för att en person ska kunna förstå sina rättigheter och skyldigheter. Det gäller inte minst de politiska rättigheter som medborgarskapet medför, t.ex. rätten att rösta vid val till riksdagen och andra normer och värderingar som präglar det svenska samhället. Kunskapskrav för medborgarskap kan därigenom främja ett inkluderande samhälle där individen stärks och ökar sina möjligheter att bli en aktiv samhällsmedborgare.

Utredningen om språk- och samhällskunskapskrav för svenskt medborgarskap och andra frågor om medborgarskap lämnar i sitt delbetänkande Krav på kunskaper i svenska och samhällskunskap för svenskt medborgarskap (SOU 2021:2) förslag på ett krav på kunskaper i svenska och samhällskunskap för förvärv av svenskt medborgarskap. Kravet föreslås kunna uppfyllas genom ett godkänt resultat på ett särskilt framtaget prov i svenska och samhällskunskap, men det föreslås också vara möjligt att visa sina kunskaper på andra sätt. Provet i samhällskunskap ska grundas på en för ändamålet särskilt framtagen bok med fokus på frågor som är centrala ur ett medborgarskapsperspektiv. Tyngdpunkten i provet föreslås ligga på kunskaper som behövs för att leva och delta i det svenska samhället med fokus på demokrati och

den demokratiska processen. Utredningen föreslår att de delområden som ska ingå regleras i förordning. Kravet på kunskaper i svenska och samhällskunskap föreslås omfatta den som har fyllt 16 men inte 67 år. Utredningen föreslår att statslösa personer födda i Sverige som är under 21 år och nordiska medborgare som förvärvat medborgarskap genom bestämmelserna om anmälan i 18 och 19 §§ MedbL undantas. Den som inte rimligen kan förväntas visa kunskaper i svenska och samhällskunskap föreslås kunna få dispens från kravet på kunskaper om det finns särskilda skäl. Betänkandet bereds i Regeringskansliet.

Utredningen om språk- och samhällskunskapskrav för permanent uppehållstillstånd lämnar i sitt betänkande Kunskapskrav för permanent uppehållstillstånd (SOU 2023:25) förslag på krav på kunskaper i det svenska språket och om det svenska samhället för att kunna beviljas permanent uppehållstillstånd. Kunskapsprovet föreslås bestå av ett delprov i det svenska språket och ett delprov om det svenska samhället. Båda delproven föreslås vara digitalt konstruerade.

Med hänsyn till vikten av kunskap om det svenska samhället finns det skäl att överväga om ytterligare kunskaper om det svenska samhället och den svenska kulturen bör krävas för att förvärva medborgarskap, utöver dem som Utredningen om språk- och samhällskunskapskrav för svenskt medborgarskap och andra frågor om medborgarskap har lämnat. Det kan t.ex. handla om att inkludera fler kunskapsområden i kravet. Utgångspunkten bör vara att kunskaperna ska kunna visas på samma sätt som de kunskapskrav som redan har föreslagits för svenskt medborgarskap.

Utredaren ska därför

- analysera behovet av och föreslå vilka ytterligare kunskaper om det svenska samhället och svensk kultur, utöver de förslag som har lämnats av Utredningen om språk- och samhällskunskapskrav för svenskt medborgarskap och andra frågor om medborgarskap, som ska krävas för att förvärva medborgarskap, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Det bör krävas att sökanden kan försörja sig

Fram till 1976 fanns ett krav på förmåga att försörja sig och sin familj för att förvärva svenskt medborgarskap. Som skäl för att ta bort försörjningskravet

uttalade regeringen att kravet efter hand hade fått en avsevärt minskad betydelse som självständig bedömningsgrund. Den prövning av försörjningsförmågan som gjordes ledde enligt regeringen i allmänhet till att sökanden antingen ansågs uppfylla kravet eller erhöll dispens från det (prop. 1975/76:136 s. 31).

Sedan juli 2021 får ett permanent uppehållstillstånd som huvudregel endast beviljas en utlänning som kan försörja sig genom inkomster från anställning eller näringsverksamhet eller en kombination av dessa (5 kap. 7 § utlänningslagen [2005:716] och prop. 2020/21:191 s. 68).

Att kunna försörja sig själv har stor betydelse för en persons möjligheter att vara en del av det svenska samhället. Ett försörjningskrav för medborgarskap ökar drivkrafterna för arbete och skapar incitament för den enskilde att bosätta sig i regioner med goda förutsättningar för arbete. Det kan därmed bidra till en god integration och minska risken för utanförskap. Krav på egenförsörjning för medborgarskap finns med olika utformning i bl.a. Danmark, Finland och Tyskland. Införandet av ett försörjningskrav i Sverige skulle således innebära att svensk lagstiftning närmar sig den lagstiftning som flera av våra grannländer tillämpar. Det finns därför anledning att överväga om det bör införas ett krav på egenförsörjning för svenskt medborgarskap. Kraven bör inte vara lägre än de som ställs för permanent uppehållstillstånd.

Kravet på egenförsörjning bör dock inte omfatta alla som söker medborgarskap – det kan t.ex. finnas behov av att göra undantag i enskilda fall för den som är under 18 år eller med anledning av Sveriges internationella åtaganden.

Utredaren ska därför

- i den utsträckning utredaren bedömer det lämpligt, redogöra för andra länders reglering av krav på egenförsörjning, särskilt i fråga om de nordiska länderna och andra jämförbara länder,
- analysera behovet av ett krav på egenförsörjning för att förvärva medborgarskap och, oavsett ställningstagande, lämna förslag på ett sådant krav,
- lämna förslag på hur försörjningskravet ska anses vara uppfyllt,
- analysera behovet av undantag som ska kunna göras från kravet, t.ex. för barn under 18 år eller med anledning av Sveriges internationella åtaganden, med utgångspunkten att möjligheten till undantag ska vara restriktiv och

- lämna nödvändiga författningsförslag.

Kraven på att sökanden har ett hederligt levnadssätt bör skärpas

Det kan framstå som stötande om en utlänning som har gjort sig skyldig till brott strax därefter förvärvar svenskt medborgarskap. Det finns också ett berättigat intresse av att undvika att en person som på goda grunder kan antas komma att begå brott förvärvar medborgarskap. Därutöver ska inte den som kan utgöra ett hot mot Sveriges säkerhet kunna förvärva medborgarskap. I dag är det en förutsättning för medborgarskap genom naturalisation att sökanden har haft och kan förväntas komma att ha ett hederligt levnadssätt (11 § 5 MedbL). I förarbetena till den nuvarande medborgarskapslagen ansågs det då gällande begreppet ”hederlig vandel” vara otidsenligt men någon ändring i sak var inte avsedd (prop. 1999/2000:147 s. 46). Tyngdpunkten i prövningen av levnadssättet ska enligt tidigare förarbeten ligga på en bedömning av sökandens framtida levnadssätt. Den bedömningen ska göras mot bakgrund av sökandens tidigare levnadssätt (prop. 1994/95:179 s. 57).

Utöver brott kan skulder till det allmänna eller till enskilda innebära att kravet på hederligt levnadssätt inte kan anses uppfyllt enligt nuvarande praxis. I tidigare förarbeten anges riktlinjer för hur lång tid som ska ha förflutit efter att en sökande gjort sig skyldig till ett brott eller fått en vandelsanmärkning innan han eller hon kan anses uppfylla kravet på hederligt levnadssätt. En individuell prövning av samtliga omständigheter i ärendet ska dock alltid göras (prop. 1994/95:179 s. 58–60). Närmare trettio år har förflutit efter att dessa riktlinjer lades fram, och sedan dess har samhället utvecklats på många sätt. Det finns därför skäl att se över riktlinjerna.

I dag görs ingen prövning av hederligt levnadssätt i anmälningsärenden enligt 6–10 §§ MedbL. För anmälan om medborgarskap för nordiska medborgare enligt 18 § MedbL gäller dock att den som anmäler inte sedan fem år får ha dömts till frihetsberövande påföljd. Utredningen om språk- och samhällskunskapskrav för svenskt medborgarskap och andra frågor om medborgarskap lämnar i sitt betänkande Ändrade regler i medborgarskapslagen (SOU 2021:54) förslag på krav som kan diskvalificera den som anmälan avser från att förvärva medborgarskap, t.ex. att någon är skäligen misstänkt eller dömd för allvarlig brottslighet. Betänkandet bereds i Regeringskansliet. För vissa av de grupper som anmälningsförfarandet gäller kan det dock finnas skäl att ställa motsvarande krav på hederligt levnadssätt

som gäller i naturalisationsärenden. Utredaren bör därför överväga och lämna förslag på krav på hederligt levnadssätt även för dessa grupper.

Även brott som sökanden har begått utomlands beaktas enligt nuvarande praxis vid prövningen av sökandens levnadssätt. En förutsättning för det är att Migrationsverket får kännedom om brottsligheten. Migrationsverket har i dag tillgång till uppgifter som förts in i Schengens informationssystem och har rätt att söka i sådana uppgifter när myndigheten prövar ansökningar om medborgarskap (11 § förordningen [2021:1188] med kompletterande bestämmelser till EU:s förordningar om Schengens informationssystem). Sådana uppgifter ska också lämnas ut om det begärs av en migrationsdomstol eller Migrationsöverdomstolen när de prövar mål om medborgarskap (13 § samma förordning). Det är viktigt att prövningen av sökandens levnadssätt även i fortsättningen omfattar kontroll av brottslighet utanför Sveriges gränser, särskilt inom EU, och det bör därför ingå i uppdraget att ta ställning till om det bör förtydligas hur prövningen ska gå till. Utredaren bör också analysera om Migrationsverket har tillgång till relevanta uppgifter från utländska myndigheter och mellanfolkliga organisationer i tillräcklig omfattning, bl.a. när det gäller möjligheten att söka i andra relevanta databaser.

Krav på hederligt levnadssätt ställs även vid prövningen av en ansökan om uppehållstillstånd (t.ex. 5 kap. 7 § 2 och 17 § första stycket utlänningslagen). Det är angeläget att regelverken för beviljande av medborgarskap och uppehållstillstånd förhåller sig till varandra på ett ändamålsenligt och balanserat sätt.

Utredaren ska därför

- analysera de riktlinjer och den praxis som behandlar kravet på hederligt levnadssätt för att förvärva medborgarskap,
- bedöma behovet av och föreslå ett skärpt krav på hederligt levnadssätt för att komma i fråga för att förvärva medborgarskap,
- analysera behovet av och föreslå krav på hederligt levnadssätt för de som kan förvärva medborgarskap genom anmälan,
- ta ställning till om det bör förtydligas att prövningen även avser eventuell brottslighet utanför Sveriges gränser, särskilt inom EU, inklusive förekomsten av internationella efterlysningar och pågående utlämningsärenden,

- analysera behovet av ändringar för att förbättra Migrationsverkets tillgång till relevanta uppgifter från utländska myndigheter och mellanfolkliga organisationer, bl.a. när det gäller möjligheten att söka i andra relevanta databaser, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Bör det införas ett obligatoriskt ceremoniellt inslag?

Sedan 2015 ska varje kommun minst en gång om året anordna en ceremoni för nya svenska medborgare för att högtidlighålla deras nya medborgarskap. Till ceremonin ska kommunen bjuda in dem som är folkbokförda i kommunen och som under de senaste 18 månaderna har förvärvat svenskt medborgarskap på annat sätt än genom födseln till ceremonin. Vid ceremonin ska medborgarskapets grundläggande betydelse enligt 1 § MedbL förmedlas (29 § MedbL).

Det är ett viktigt steg i integrationsprocessen att nya svenska medborgare upplever att de är en del av den svenska gemenskapen. Att bli svensk medborgare är en stor händelse i många människors liv. Genom att hålla en ceremoni för att uppmärksamma detta markeras medborgarskapets betydelse. Ceremonin kan förmedla budskapet att det svenska medborgarskapet är det viktigaste rättsliga förhållandet mellan medborgaren och staten, att medborgarskapet innebär friheter, rättigheter och skyldigheter samt att medborgarskapet är en grund för folkstyrelsen och står för samhörighet med Sverige och andra svenska medborgare. Deltagandet är i dag frivilligt och något krav på medborgarskapsamtal eller avläggande av lojalitetsförklaring eller liknande finns inte. Att deltagandet är frivilligt kan t.ex. tänkas minska ceremonins betydelse. Medborgarskapsceremonierna bör värderas högre och en översyn bör göras i detta syfte.

Utredaren ska därför

- bedöma om det finns anledning att ändra ordningen för medborgarskapsceremonier i syfte att stärka deras betydelse,
- ta ställning till om det bör införas ett obligatoriskt ceremoniellt inslag som ska utgöra slutpunkt i processen att förvärva medborgarskap,
- i så fall föreslå hur ett sådant inslag bör utformas och vilken aktör som ska vara ansvarig,

- ta ställning till om ceremonin bör inkludera krav på medborgarskapsamtal eller avläggande av lojalitetsförklaring eller ett liknande ceremoniellt inslag,
- om en obligatorisk ceremoni föreslås, ta ställning till vad som ska gälla för den som är tillfälligt eller varaktigt förhindrad att delta i ceremonin, t.ex. på grund av sjukdom, eller som av annat skäl inte medverkar,
- ta ställning till om det finns grupper som bör undantas, bl.a. på grund av Sveriges internationella åtaganden,
- ta ställning till om det bör införas en medborgarskapsbok där de rättigheter och skyldigheter som följer av ett svenskt medborgarskap framgår, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Bör förfarandet för prövningen av barns befrielse från medborgarskap ändras?

Den som är eller önskar bli utländsk medborgare får efter ansökan befrias från sitt svenska medborgarskap. Befrielse ska medges den som saknar hemvist i Sverige. Den som har hemvist i Sverige får vägras befrielse endast om det finns särskilda skäl. Om sökanden inte redan har ett annat medborgarskap krävs som villkor för befrielsen att han eller hon inom en viss tid förvärvar ett annat medborgarskap (15 § MedbL). Särskilda skäl att avslå en ansökan om befrielse kan finnas om t.ex. brottsmisstänkta eller värnpliktiga genom befrielse skulle uppnå otillbörliga fördelar gentemot staten (prop. 1999/2000:147 s. 57). Om en person, som utöver svenskt medborgarskap även har utländskt medborgarskap, inte längre anses ha hemvist i Sverige finns det inte några möjligheter att avslå en ansökan om befrielse från svenskt medborgarskap.

Ingen under 18 år ska behöva riskera att föras utomlands för att bli bortgift i ett land där barnäktenskap är tillåtet. Trots det finns det i dag små möjligheter att avslå en ansökan om att bli befriad från det svenska medborgarskapet. Om personen saknar hemvist i Sverige finns det ingen möjlighet för svenska myndigheter att vägra att upphäva medborgarskapet. Det innebär att barn som blivit bortförda utomlands och därmed saknar hemvist i Sverige är skyddslösa i förhållande till sina föräldrar. För barn som lever under hedersrelaterat förtryck innebär detta stora risker. För att stärka barnets rättigheter i dessa fall och motverka hedersrelaterat våld eller tvång lämnar Utredningen om språk- och samhällskunskapskrav för svenskt medborgarskap och andra frågor om medborgarskap vissa förslag i sitt

slutbetänkande Ändrade regler i medborgarskapslagen. Förslagen innebär bl.a. utökade möjligheter att avslå en ansökan om befrielse från svenskt medborgarskap genom att bestämmelserna om befrielse från svenskt medborgarskap utökas med krav på barns samtycke och på att en befrielse inte får stå i strid med barnets bästa. Det lämnas också förslag om möjlighet att under vissa förutsättningar återkalla ett beslut om befrielse från svenskt medborgarskap. Betänkandet bereds i Regeringskansliet.

Det finns en risk att de förslag som har lämnats inte är tillräckliga för att förhindra att barn förlorar sitt svenska medborgarskap som en del av hedersrelaterat våld eller tvång. För att ytterligare stärka barnets rättigheter bör det analyseras om handläggningen av ärenden om barns befrielse från medborgarskap bör förändras för att förbättra de mekanismer som skyddar barnet. Riksdagen har tillkännagett att regeringen bör tillsätta en utredning om att barns befrielse från medborgarskap alltid ska prövas i domstol (bet. 2021/22:SfU13 p. 3, rskr. 2021/22:168).

Utredaren ska därför

- analysera behovet av att förändra förfarandet för prövning av barns befrielse från medborgarskap,
- ta ställning till om sådana frågor alltid ska prövas av en domstol,
- vid behov lämna förslag på en särskild ordning för prövning av barns befrielse av medborgarskap, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Konsekvensbeskrivningar

Utredaren ska säkerställa att de förslag som lämnas är förenliga med EU-rätten och Sveriges internationella åtaganden, bl.a. om mänskliga rättigheter såsom Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Utöver att genomgående ha ett jämställdhetsperspektiv och ett integrationsperspektiv i den analys som görs ska utredaren analysera och redovisa eventuella konsekvenser för förekomsten av utanförskap och utanförskapsområden. En redogörelse för konsekvenserna för barn ur ett barnrättsperspektiv i enlighet med FN:s konvention om barnets rättigheter ska göras i den mån förslagen berör barn. Eventuella konsekvenser för den enskildes integritet ska beaktas.

Utredaren ska i enlighet med vad som följer av kommittéförordningen (1998:1474) och förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning analysera, bedöma, kostnadsberäkna och redovisa konsekvenserna av de förslag som lämnas, inklusive förslagets påverkan på berörda myndigheters handläggningstider. Konsekvensanalysen ska löpa parallellt med det övriga arbetet.

Kontakter och redovisning av uppdraget

Utredaren ska, i den utsträckning som utredaren finner lämpligt, rådgöra med och inhämta upplysningar från relevanta myndigheter, däribland Migrationsverket, Statens skolverk, Universitets- och högskolerådet, Polismyndigheten, Säkerhetspolisen, länsstyrelserna samt Sveriges Kommuner och Regioner och andra organisationer, inklusive företrädare för forskningsverksamhet och näringsliv, som berörs av frågorna.

Utredaren ska också hålla sig informerad om och beakta relevant arbete som pågår inom Regeringskansliet och inom utredningsväsendet. Utredaren ska beakta utvecklingen vid såväl EU:s lagstiftande institutioner som EU-domstolen och vid Europadomstolen.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 september 2024.

(Justitiedepartementet)